

EL P.P. COMENÇA LA GIRA D'ESTIU

En una setmana dos espectacles, la reunió de presidents i la mani

La dreta dirà el que vulgui, però la democràcia els hi ha anat bé. Abans en prou feines tenien festes i apart Nadal, la majoria eren tristes (setmana santa, tots sants, dia dels difunts, divendres de quaresma...). Ara, es foten dues festes en una setmana.

Aquesta vegada han ampliat l'auditori. Han abandonat el palau de Pedralbes per anar a la plaça pública de Madrid. La plaça no la van omplir malgrat portar gent de tota l'Espanya espanyola, però estan contents. Al cap de taula hi havia el bo i millor de la secta. D'Aznar amb senyora fins a l'Ayuso sense parella i Feijóo al mig. Molt de color a la plaça. Una festassa del més ranci llinatge.

La festa va començar amb un insult a pancarta oberta "Màfia o democràcia" que era un eslògan cridaner però no massa encertat perquè la majoria de manifestants van estar tota l'estona cridant màfia, màfia pensant que la màfia eren ells. Quan els líders van explicar el doble sentit de la consigna, la cosa va millorar.

Especialment brillant, com sempre, el futur president Feijóo

que va deixar a Sánchez fatal acusant-lo sobre tot d'anti demòcrata i rematant la idea amb una conclusió força convincent però no del tot certa. Va dir Feijóo que a Sánchez ningú no l'havia votat per fer el que estava fent. Segur?

La joia de la festa però i com sempre va ser l'amiga de Feijóo. Ayuso just agafar el micròfon va assegurar que Espanya no és plurinacional i que si no t'agraden els toros, ni ets espanyol ni res i que millor que t'exiliïn. Va ser molt aplaudida.

Una cosa és veritat, el P.P. s'ha posat al dia. El seu llenguatge actual és el de l'esquerra. El P.P. demana democràcia, honestedat, transparència, veritat... o sigui tot el que ni tenen ni s'espera que tinguin perquè la dreta honesta encara no s'ha inventat. Potser el temps que tot ho arregla farà que apart robar el discurs a l'esquerra, el P.P. proposi alguna llei d'esquerres i que no s'oposi com fis ara a la revalorització de les pensions, o l'increment d'impostos a les grans empreses, o a favor de l'habitatge... Coses més sorprenents s'han vist. Cal no perdre l'esperança. Déu és gran.

